

Осі́нне

Вийду тихо, стану на поріг,
Задивлюсь у неба чисту просинь.
Жовтий лист упав мені до ніг,
Трепетно запрошуючи в осінь.
Де обійми щедрості ланів
І горять жоржини на осонні.
Під «курли» прощальне журавлів
Підставляю лагідно долоні.

Я пірну в солодке забуття,
Барв і звуків тільки на хвилинку.
Грається мов ниткою життя,
Вітер підхопивши павутинку.
Нитка загадкової краси,
Так не намалюєш олівцями.
А на ній краплиночки роси,
Світяться під сонця промінцями.

На садів яскраве вишиття,
Задивлюсь, замріявшись у тиші.
І в цю мить усі штрихи життя,
Стануть більш виразні і чіткіші.
Думка не приборкано щемить
І гірчить, мов ягоди калини.
Так в житті важлива кожна мить,
Час такий нестерпно швидкоплинний.
